

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,—
Ἑξάμηνος . . . > 4,50
Τρίμηνος . . . > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουλίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 31

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Τὴν πρωίαν ὅμως ἡ φυγὴ θάνακα-λύπτετο, καὶ οἱ δραπεταί, μὴ δυνάμενοι νὰ διαφύγουν ἀπὸ τὴν νῆσον Σάταμ, θὰ συνελαμβάνοντο.

Ἰδοὺ τότε τί τολμηρὸν σχέδιον συνέλαβαν: νὰνατινάξουν τὴν συσκευὴν διὰ φυσίγγιου δυνάμιτιδος, τὸ ὁποῖον ἐπῆραν ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ ἀεροπλοίου, νὰ συντρίβουν τὰς πτέρυγας τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου πτηνοῦ, νὰ τὸ καταστρέψουν μετὰ τοῦ ἐφευρέτου καὶ τοῦ πληρώματος του. Πρὶν ἢ θελεν ἐκραγῇ τὸ φυσίγγιον ἐκεῖνο, θὰ ἐλάμβαναν καιρὸν νὰ δραπετεύσουν διὰ τοῦ σχοινίου καὶ νὰ παρασταθοῦν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ Ἀλβάτρου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐγίνετο κομμάτι.

Ὅ,τι ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν, τὸ ἔκαμαν. Τὸ ἑσπέρας, εὐθὺς ἅμα ἤναψαν τὸ φυσίγγιον, ἀθέατοι καὶ οἱ τρεῖς ὠλισθησαν μέχρι τοῦ ἐδάφους. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ δραπετεύσις των ἀνεκαλύφθη. Πυροβολισμοὶ ἐρρίφθησαν ὑπὸ τὸν Ἀλβάτρον ἐναντίον των, ἀνεπιτυχῶς. Τότε ὁ Οὐνκλ Προῦντετ, ὁρμήσας εἰς τὸ σχοινίον, τὸ ἔκοψε, καὶ ὁ Ἀλβάτρος, μὴ διαθέτων πλέον τοὺς πρωτοτήρας του, παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, συνετρίβη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς ἐκρήξεως, καὶ κατεποντίσθη εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Βῆρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Καθὼς εἵπαμεν, τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς τὴν 13 Ἰουνίου, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον Οὐέλδων, εἶχον γίνῃ ἄφαντοι ὁ Οὐνκλ Προῦντετ, ὁ Φίλ Ἐθανς καὶ ὁ Φρυκολῖνος. Ἐκτοτε οὐδεμία περὶ αὐτῶν εἰδησις, ἀλλὰ καὶ οὐδεμία δυνατὴ ὑπόθεσις περὶ τῆς ἐξαφανίσεώς των. Ὑπῆρχεν ἄρα γε σχέσις μετὰ τῆς παραδόξου ταύτης ἐξαφανίσεως καὶ τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ Ροβήρου κατὰ τὴν ἀξιωμανημένοντον συνεδρίαν; Εἰς

κανένα δὲν ἐπῆλθεν, οὔτε ἡδύνατο νὰ ἐπέλθῃ τοιαύτη σκέψις.

Ἀλλ' οἱ συνάδελφοι τῶν δύο ἀκαδημαϊκῶν ἀνησύχησαν πού δὲν τοὺς ἐπανεβλέπον. Πρόέδθησαν εἰς ἐρεῦνας, ἀνεμίχθη καὶ ἡ ἀστυνομία, τηλεγραφήματ' ἐξαπεστάλησαν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ εἰς τὸν νέον καὶ εἰς τὸν παλαιὸν ἀκόμῃ κόσμον. Ἀλλὰ τίποτε, εἰς μάτην ὅλα. Ἀκόμῃ καὶ μία ἀμοιβὴ ἐκ πεντακισχιλίων δολλαρίων, ὑπεσχημένη εἰς ὅστινα θὰ ἐδίδε πληροφορίαν σχετικὴν πρὸς τοὺς ἐξαφανισθέντας, ἔμεινεν εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων.

Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις. Ἡ συγκίνησις, εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας προπάντων, ἐξεδηλώθη μεγάλη, τὴν ἐνθυμούμαι δὲ ἀκόμῃ ζωηρότατα.

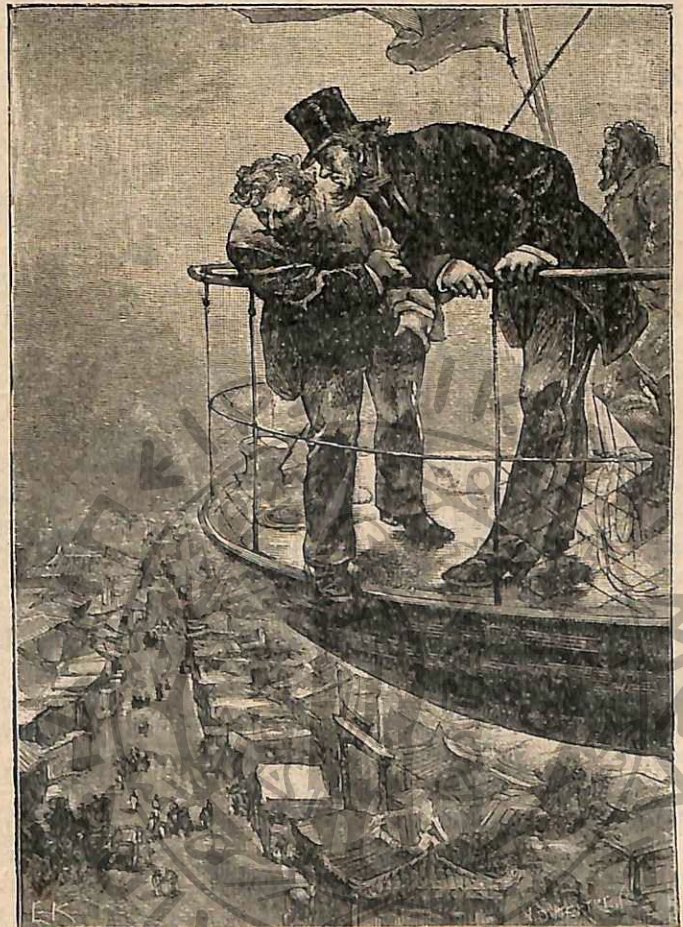
Τὴν 20 Σεπτεμβρίου, μία εἰδησις κυκλοφορήσασα κατ' ἀρχὰς ἐν Φιλαδελφείᾳ, διεδόθη ἀμέσως παντοῦ.

Ὁ Οὐνκλ Προῦντετ καὶ ὁ Φίλ Ἐθανς εἶχον ἐπιστρέψῃ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ προέδρου τοῦ Ἰνστιτούτου.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν, προσκληθέντες εἰς συνεδρίασιν, οἱ ἐταῖροι ὑπεδέχθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τοὺς συναδέλφους των. Ἀλλ' εἰς τὰς ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι τοῖς ἐγένοντο, οὗτοι ἀπήντησαν μετὰ τῆς μεγαλητέρας ἐπιφυλάξεως, ἢ διὰ νὰ

εἵπωμεν καλλίτερα, δὲν ἀπήντησαν διόλου. Ἐν τούτοις, ἰδοὺ τί ἐγνώσθη βραδύτερον.

Μετὰ τὴν δραπετεύσιν καὶ τὴν ἀφανισμόν τοῦ Ἀλβάτρου, ὁ Οὐνκλ Προῦντετ καὶ ὁ Φίλ Ἐθανς προσεπάθησαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ τῆς διαμονῆς των ἐπὶ τῆς νήσου Σάταμ, περιμένοντες τὴν εὐκαιρίαν νὰ πέλθουν ἐκεῖθεν, μόλις τοῖς ἤθελε παρουσιασθῇ. Εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν συνήντησαν φυλὴν ἰθαγενῶν, οἱ ὅποιοι δὲν τοὺς ἔκαμαν κακὴν ὑποδοχὴν.

•Καὶ ἐφάνη τὸ Πεκίνον, ἡ πρωτεύουσα τῆς Κίνας...»
(Σελ. 246, στ. β')

Ἄλλ' ἡ νῆσος Σάταμ, ὀλίγον συγχάζεται καὶ τὰ πλοῖα σπανίως σταθμεύουν ἐκεῖ. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἐπιβιβασθῇ μετὰ ὑπομονῆς, μόνον δὲ μετὰ πέντε ἐβδομάδας οἱ ναυαγοὶ αὐτοὶ τοῦ ἁέρος ἤδυνήθησαν νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς πλοῖον διὰ τὴν Ἀμερικὴν.

Ἐν τούτοις, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν των, γνωρίζετε ποῖα ὑπῆρξεν ἡ μόνη σκέψις, ἡ μόνη μέριμνα τοῦ Οὐγκλ Προῦντετ καὶ τοῦ Φίλ Ἐβανς; ... Ἀπλούστατα: νὰ συνεχίσουν τὴν διακοπεῖσαν ἐργασίαν, νὰ συμπληρώσουν τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀεροστάτου Ἐπὶ τὰ Πρόσω, καὶ νὰ ταξιδεύσουν καὶ πάλιν ἀνὰ τὰς ὑψηλὰς ζώνας τῆς ἀτμοσφαίρας, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχαν διασχίσῃ—καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας!—διὰ τοῦ ἀεροπλοίου τοῦ Ροβήρου! Ἐὰν δὲν τὸ ἔκαμναν, δὲν θὰ ἦσαν βέβαια ἀληθινοὶ Ἀμερικανοὶ!..

Τὴν 20 Ἀπριλίου τοῦ ἐπομένου ἔτους, τὸ ἀερόστατον Ἐπὶ τὰ Πρόσω ἦτο ἑτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιφήμου ἀεροναύτου Χάρρυ Τίντερ, τὸν ὁποῖον θὰ συνώδευσαν ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων.

Πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι, ἀπὸ τῆς ἐπανάδου των, οὐδεὶς πλέον ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ Ροβήρου, ὡς ἐὰν οὐδέποτε ὑπῆρξεν εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος αὗτός. Ἀλλῶς τε οἱ δύο φίλοι δὲν εἶχον δίκαιον νὰ πιστεύουν, ὅτι τὸ τυχοδιωκτικὸν τοῦ στάδιον εἶχε τελειώσῃ μετὰ τὴν ἀντανάξιν τοῦ Ἀλβάτρου, καταποντισθέντος εἰς τὰ βᾶθη τοῦ Εἰρηνικοῦ;...

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναβάσεως ἔφθασε. Ἡμῖν κ' ἐγὼ, μετὰ μυριάδων θεατῶν, εἰς τὸ πύρκον Φαίρμων. Τὸ Ἐπὶ τὰ Πρόσω ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ εἰς τὰ μεγαλύτερα ὕψη, χάρις εἰς τὸν πελώριον ὄγκον του. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἑλικίας, τὸ ὁποῖον εἶχε διαιρέσῃ τοὺς σοφοὺς εἰς πρῶτους καὶ δευτέρους, ἐλύθη, καὶ κατὰ τρόπον ἀπλούστατον καὶ λογικώτατον: μία ἑλιξ ἐποθετήθη εἰς τὴν πύρραν τοῦ σκαφιδίου καὶ ἄλλη μία εἰς τὴν πρύμνην, ἀμφότεραι κινούμεναι δι' ἡλεκτρικῆς μηχανῆς, τελειότερας καὶ ισχυροτέρας πάσης ἕως τότε κατασκευασθείσης. Ἀλλῶς τε ὁ καιρὸς ἦτο εὐνοϊκώτατος: οὐρανὸς αἰθριὸς καὶ ἄκρα νηνεμία.

Τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ εἴκοσι, κακονοβολισμὸς ἀνῆγγεilen εἰς ὅλον τὸ πλῆθος ὅτι τὸ Ἐπὶ τὰ Πρόσω ἦτο ἑτοιμον νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Ἀφετε!

Ἡ ἐπίσημος διαταγὴ ἐδόθη διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Οὐγκλ Προῦντετ, καὶ τὸ ἀερόστατον, βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς, ὑψώθη εἰς τὸν ἁέρα. Ἐπειτα ἤρχισαν αἱ δοκιμαὶ τῆς ὀριζον-

τίου κινήσεως, αἱ ὁποῖαι ἐστέφθησαν ὑπὸ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας.

Ἐξάφνα ἀντήχησε κραυγὴ, —κραυγὴ τὴν ὁποίαν ἑκατὸν χιλιάδες στόματα ἐπανάλαβον!

Πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀνεφάνη σῶμα κινούμενον καὶ πλησιάζον μετὰ ταχύτητος ἐκπληκτικῆς.

Ἦτο ἡ αὐτὴ συσκευή, τὸ αὐτὸ ἀερόπλοιο, τὸ ὁποῖον τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀφ' οὗ ἀνῆρπασε τοὺς δύο εἰσπράτους τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων, τοὺς περιήγαγεν ἄνωθεν τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν δύο Ἀμερικῶν.

— Ὁ Ἀλβάτος!.. Ὁ Ἀλβάτος!..

Ναί, ἦτο ὁ Ἀλβάτος, καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἐπέβαινε αὐτοῦ ὁ ἐφευρέτης τοῦ Ροβήρου, —Ροβήρος ὁ Κατακτητὴς!..

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν τοῦ Οὐγκλ Προῦντετ καὶ τοῦ Φίλ Ἐβανς, ὅταν εἶδαν καὶ πάλιν ἐμπρὸς των τὸν Ἀλβάτρον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπίστευον καταστραφέντα!.. Εἶχε καταστραφῇ, τρέποντι, διὰ τῆς ἐκρήξεως καὶ τὰ συντρίμματά του εἶχον πέσῃ εἰς τὴν Εἰρηνικὴν, μετὰ τοῦ μηχανικοῦ του καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος. Ἀλλά, σχεδὸν ἀμέσως, διασωθέντες ὑπὸ περαστικοῦ πλοίου, οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἁέρος ὠδηγήθησαν εἰς τὴν Αὐστράλιαν, ὅπουθεν δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν νῆσον Χ.

Μία μόνη σκέψις κατεῖχε τώρα τὸν Ροβήρον: Νὰ ἐκδικηθῇ! Ὅθεν, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τὴν ἐκδικησίν του, κατεσκεύασε δεύτερον ἀερόπλοιο, τελειότερον ἴσως τοῦ πρώτου. Ἐπειτα, μάθων ὅτι ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων, οἱ ἀκούσιοι ἐπιβάται του, ἡτοιμάζοντο νὰ κάμουν δοκιμὰς μετὰ τὸ Ἐπὶ τὰ Πρόσω, ἐξεκίνησε διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ εὐρίσθησαν ἐκεῖ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν, τὴν ὠρισμένην ὥραν.

Καὶ τώρα; Τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ ἀρκατικὸν ὄρεον δὲ ἐφορμήσῃ ἐναντίον τοῦ Ἐπὶ τὰ Πρόσω;.. Καὶ ὁ Ροβήρος, ἐκδικούμενος, θὰ καταδείξῃ συγχρόνως δημοσίᾳ τὴν ὑπεροχὴν τῶν βαρέων ἀεροπλοίων ἀπέναντι τῶν ἀεροστάτων, τῶν ἐλαφροτέρων τοῦ ἁέρος;

Εἰς τὸ σκαφιδίον των, ὁ Οὐγκλ Προῦντετ καὶ ὁ Φίλ Ἐβανς ἀνεμέτρησαν τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἠπειλεῖ, τὴν τύχην, ἡ ὁποία τοὺς ἀνέμενε. Ἐπρεπε νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν, ὅχι κατ' ὀριζόντιον διεύθυνσιν—διότι ὁ Ἀλβάτος γρήγορα θὰ τοὺς ἔφθανε, —ἀλλὰ κατὰ κάθετον, πρὸς τὰ ὕψη, ὅπου ὑπῆρχε πιθανότης νὰ διαφύγουν τὸν φοβερὸν ἐχθρόν.

Ἀνῆλθε λοιπὸν τὸ Ἐπὶ τὰ Πρόσω εἰς ὕψος πέντε χιλιάδων μέτρων. Ὁ Ἀλβάτος τὸ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἀνάβασίν του καὶ, καθὼς ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες, τῶν ὁποίων ἐνθυμούμαι σχε-

δὸν αὐτολεξεῖ τὴν περιγραφὴν, ἔπατο παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ τὸ περιεσφιγγε διὰ κύκλων, τῶν ὁποίων ἡ ἀκτὶς ἐγένετο ὀλονὲν μικρότερα. Ἦτοιμάζετο ἄρα γε νὰ τὸ καταστρέψῃ διαμιάς, σχίζων τὸ εὐθραυστὸν του περικάλυμμα;

Τὸ Ἐπὶ τὰ Πρόσω, ἀπορρίψαν μέρος τοῦ ἐρματός του, ἀνῆλθεν ἀκόμη χίλια μέτρα. Ὁ Ἀλβάτος, ἀναπτύξας ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ἐλίκων του, τὸ ἠκολούθησεν ἕως ἐκεῖ—ἐπάνω.

Ἐξάφνης ἐγένινεν ἐκρήξις. Τὸ περικάλυμμα τοῦ ἀεροστάτου ἐσχίσθη ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ αἵριου, τὸ ὁποῖον εἶχε διασταλῇ πάρα πολὺ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὕψος, καὶ, κατὰ τὸ ἥμισυ ξερουσκωμένον, ἐπιπτε βραδέως.

Καὶ ἰδοὺ ὁ Ἀλβάτος ριπτόμενος τότε ἐπάνω του, ὅχι διὰ νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ βοηθήσῃ! Ναί! ὁ Ροβήρος, λησμονῶν τὴν ἐκδικησίν του, ἔφθασε τὸ Ἐπὶ τὰ Πρόσω, καὶ μετ' ὀλίγον, ὁ Οὐγκλ Προῦντετ, ὁ Φίλ Ἐβανς καὶ ὁ ἀεροναύτης εὐρίσκοντο σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς ἐπὶ τοῦ καταστραφέντος τοῦ ἀεροπλοίου. Ἐπειτα, τὸ ἀερόστατον, ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν κενωθέν, κατέπεσε, πελώριον κουρέλι, ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ Πάρκου.

Τὸ πλῆθος ἡγωνία κάτωθεν ἀπὸ συγκίνησιν, ἀπὸ φόβον...

Καὶ τώρα, ὅταν ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων ἔγιναν καὶ πάλιν αἰχμάλωτοι τοῦ μηχανικοῦ Ροβήρου, τί θὰ συνέβαινε; Ὁ Ροβήρος θὰ τοὺς παρελάμβανε μαζί του εἰς τὸ ἀγανὲς τοῦ ἁέρος, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν διὰ παντός;..

Σχεδὸν ἀμέσως ἡ ἀπορία ἐλύθη. Ἀφ' οὗ ἐστάθη ὀλίγα λεπτὰ εἰς ὕψος πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων μέτρων, ὁ Ἀλβάτος ἤρχισε νὰ κατέρχεται, ὡσεὶ σκοπεύων νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Φαίρμων-Πάρκ. Ἀλλ' ἂν ἔφθανε τῶντι κάτω, τὸ πλῆθος, παράφορον, δὲν θὰ ἐφώρμα ἐναντίον τοῦ ἀεροπλοίου, ἐπωφελομένου τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ σπλλάξῃ τὸν Ροβήρον τὸν Κατακτητὴν;

Ὁ Ἀλβάτος ἐξηκολούθησε νὰ κατὰβαινῇ, καὶ ὅταν δὲν ἀπεῖχεν εἰμὴ πέντε ὡς ἑξὶ πόδας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐσταμάτησεν, ἐν ᾧ αἱ ὀρθαὶ ἑλικές του ἐξηκολούθουν ἀκόμη νὰ περιστρέφονται.

Τὸ πλῆθος ἐκινήθη ἀπειλητικὸν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Πάρκου...

Τότε ἀντήχησεν ἡ φωνὴ τοῦ Ροβήρου, καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς οἱ λόγοι τοὺς ὁποῖους ἐπρόφερε:

«Πολλῖται τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων εὐρίσκονται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Δι-καίωμά μου θὰ ἦτο νὰ τοὺς κρατήσω διὰ νὰ ἐκδικηθῶ. Ἀλλά, ἀπὸ τὴν ἐμπάθειαν, τὴν ὁποίαν προκαλοῦν αἱ ἐπι-

τυχίαι τοῦ Ἀλβάτου, ἐννοῶ ὅτι ἡ κατὰστασις τῶν πνευματικῶν δὲν εἶνε ἀκόμη εὐνοϊκὴ διὰ τὴν σπουδαίαν ἐπανάστασιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιφέρῃ μίαν ἡμέραν ἡ κατὰκτησις τοῦ ἁέρος. Οὐγκλ Προῦντετ καὶ Φίλ Ἐβανς, εἰσθε ἐλευθεροί!»

Ὁ πρόεδρος, ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων καὶ ὁ ἀεροναύτης Τίντερ, ἐπήδησαν ἀμέσως εἰς τὴν γῆν, τὸ δὲ ἀερόπλοιο ἀνυψώθη τριάνοντα περίπου πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, ἐκτὸς πάσης προσβολῆς.

Ὁ Ροβήρος ἐξηκολούθησεν οὕτω:

«Πολλῖται τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ πείραμά μου ἐπέτυχεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν καιρὸν του. Εἶνε πολὺ ἐνωρὶς ἀκόμη διὰ νὰ κατανικηθῇ τὰν-τίθετα καὶ συγκρουόμενα συμφέροντα. Φεύγω λοιπὸν, ἀπάγων καὶ τὸ μυστικόν μου. Δὲν θὰ χαθῇ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ θὰ τῇ ἀποδοθῇ μίαν ἡμέραν, ὅταν θὰ εἶνε τὸσον μορφωμένη καὶ ανεπτυγμένη, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος ὅτι θὰ κάμῃ κατὰχρησιν αὐτοῦ. Χαίρετε, πολῖται τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!»

Μετὰ τοῦτο ὁ Ἀλβάτος, ἀνυψωθείς διὰ τῶν ἐλίκων του καὶ κινήθεις πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ τῶν προωστήρων του, ἐξηφανίσθη πρὸς ἀνατολὰς, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ πλῆθους.

Ἐπέμεινα εἰς τὴν διήγησιν τῆς τελευταίας σκηνῆς, λεπτομερῶς, διότι φανερώνει τὴν πνευματικὴν κατὰστασιν τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, βλέπετε, δὲν ἐνεπνεέτο ἀπὸ ἐχθρικὰ αἰσθήματα ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡρκεῖτο νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸ μέλλον, θεωρῶν τὸ παρὸν ἀκατάληπτον. Ἐφαίνετο ὅμως ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἡ ἀκλόνητος πίστις, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὴν μεγαλοφυίαν του, ἡ ἀλαζονεία, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνεεν ἡ ὑπεράνθρωπος ἰσχὺς του.

Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀπορίας ἄξιον ἐὰν τὰ αἰσθήματά του ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετεβλήθησαν ἐπὶ τὸ ἐχθρικότερον, ἐὰν συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ ὑποτάξῃ τὸν κόσμον ὀλοκλήρην, ὡς ἐμαρτύρουν ἡ τελευταία του ἐπιστολὴ καὶ αἱ χαρακτηριστικώταται ἀπειλαὶ του. Δὲν ἔπρεπεν ἄρα γε νὰ συμπεράνῃ κανεὶς, ὅτι μετὰ τὸν καιρὸν ἡ διανοητικὴ ὑπερέντασις του θὰ ἔφθανεν εἰς μέγαν βαθμὸν, καὶ ὅτι θὰ ἐκινδύνευεν ἐξ αὐτῆς νὰ παραφρονήσῃ;

Ὅσον διὰ τὰ συμβάντα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀλβάτου, ὅτι ἤδη ἐγνώριζα μοὶ ἐπείτρεπε νὰ τὰναπλάσω εὐκόλως. Ὁ θαυμαστικὸς ἐφευρέτης δὲν ἤρκεσθη εἰς τὴν πρώτην ἐφεύρεσιν, ὅσον τέλειον καὶ ἂν ἦτο τὸ ἀερόπλοιο του ἐκεῖνο.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΞΟΧΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Α σὰς εἶπω σήμερον ἓνα νέον, τὸ ὁποῖον δὲν περιμένετε... Εἰς τὰς Ἀθήνας ἄρχισε νὰ κάμνη ζέστην πολλήν. — Καλὲ τί μᾶς λέτε; Ζέστην εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν Ἰούλιον;... Καὶ μὲτ' ἐνομιζαμεν ὅτι ἔχετε τώρα χιόνια καὶ ὅτι πατινάρετε ἐπάνω εἰς πάγον ἀληθινόν... — Ε-

λάτε, κατεργαράκια, ἀρίστατε τὰστεῖα καὶ ἀκούσατε ἐκεῖνο ποῦ σὰς λέγω. Κάμνει ζέστην, μάλιστα! αὐτὸ εἶνε τὸ νέον μου. Ἐπιτέλους, τί ἄλλο εἶμαι ἐγὼ παρὰ ἓνας ἀπλοῦς χρονογράφος; Καὶ συνήθως τὰ νέα τῶν χρονογράφων μήπως εἶνε διαφορετικά; Βρέχει! θὰ σὰς πῶν τὸν Ὀκτώβριον χιονίζει! θὰ σὰς πῶν τὸν Ἰανουάριον ἐμύριεν ἡ ἀνοιξίς! θὰ σὰς πῶν τὸν Μάρτιον. Ἐσκάσαμεν ἀπὸ τὴν ζέστην! θὰ σὰς πῶν τὸν Ἰούλιον. Τὰ ξεύρετε, δὲν τὰ ξεύρετε—ἀδιάφορον! «Κουδέντα νὰ γίνεταί» ποῦ λέει κ' ὁ λόγος...

Λοιπὸν κάμνει ζέστην. Πολλὴν ζέστην, ἀγαπητοί μου... Καὶ τὸ πρῶν, καὶ τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ βράδυ, καὶ τὴν νύκτα. Χθὲς ἔσκασα, σήμερον σκάξω, καὶ αὐριον πάλιν χωρὶς ἄλλο θὰ σκάσω. Κοιμοῦμαι μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα, ἡ καλλίτερα δὲν κοιμοῦμαι, διότι ποῦ νὰ κοιμηθῇ κανεὶς μετὰ τὴν ζέστην! Ἐργάζομαι μέσῃ εἰς ρεύματα, τὰ ὁποῖα μετὰ δυσκολίας σχηματίζονται, ἡ καλλίτερα δὲν ἐργάζομαι, διότι ποῦ νὰ ἐργασθῇ κανεὶς μετὰ τὴν ζέστην! Μόλις καὶ μετὰ βίας τρώγω, μὲ τὸ ἓνα χέρι, διότι μετὰ τὸ ἄλλο πρέπει νὰ ἀερίζομαι. Καὶ ὅταν πέσῃ ὁ ἥλιος, εἰς μάτην ζητῶ ἀναψυχὴν εἰς τὸν περίπατον, διότι οἱ δρόμοι καλοῦν ἀκόμη ὡς φούρνοι, καὶ ἡ κίνησις με κάμνει νὰ λυθῶ ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.

Ἄ, μὰ δὲν εἶνε ζωὴ αὕτη! Πῶς ζῆ-λεῦω ἐκείνους ποῦ ἔκαμαν ἐξετάσεις καὶ τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰς νήσους, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Νὰ, χθὲς πάλιν ἔλαβα ἓνα δελτάριον ἀπὸ κάποιον χωρίον τῶν Ἀλπεων, ὅπου εὐρίσκεται ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἓνας φίλος μας. Τὰ βουνὰ ἔχουν χιόνια ἐκεῖ—πέρα, καὶ ὁ φίλος μας μοῦ γράφει...ὅτι κρυώνει. Ἄ, τί σκληρὰ εἰρωνεία καὶ τί φούρκα αὐτὸ τὸ δελτάριον!

Νὰ τὸ λαμβάνῃς ἐνῶ ψήνεσαι εἰς τὸν φούρνον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὸ τοπίον αὐτό, τὸ χιονοσκεπές, νὰ εἶνε ἀπλῶς ζωγραφισμένον!..

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι καὶ οἱ δυστυχισμένοι κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν φέτος δὲν πρέπει νὰ ἔχουν παράπονον. Ἡ ἐξοχή, ἡ εὐαερος καὶ δροσερὰ ἐξοχή, ἡ πολυπόθητος ἐξοχὴ τοῦ θέρους, μετὰ τὰ δένδρα τῆς, μετὰ τὰς σκιάς τῆς καὶ μετὰ τὰς αὔρας τῆς, ἐπλησίασε φέτος πολὺ εἰς τὴν πόλιν.—Πῶς; ! πλησιάζει ποτὲ ἡ ἐξοχή; κινεῖται λοιπὸν ἡ ἐξοχή;—Ὁχι βέβαια! κινούνται ὅμως οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὴν ἐξοχὴν, ἡ καλλίτερα κινούνται τὰ τραῦμα... Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ εἶπω. Χάρις εἰς τὰ ἡλεκτρικὰ τραῦμα, τὰ ἄφθονα, τὰ γρήγορα, τὰ εὐθηλά, μετὰ τὰς ἀπεράντους τροχιάς, ἡ ἐξοχή ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι εἰμποροῦν τώρα νὰ εὐρίσκωνται διαρκῶς εἰς τὴν ἐξοχὴν. Μὲ δεκαπέντε λεπτὰ τῆς δραχμῆς καὶ εἰς δεκαπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ἓνα τραῦμα ἡλεκτρικὸν σὲ παραλαμβάνει καὶ σ' ἐκσφενδονίζει εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, εἰς τὰ Πατήσια, εἰς τὴν Ἀλυσίδα. Προπάντων εἰς τὴν Ἀλυσίδα. Διότι ἐκεῖ εἶνε φέτος τὸ μέγα θερινὸν κέντρον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐχουν γίνῃ καταστήματα, ζυθοπωλεῖα, ἐστιατόρια, καφενεῖα μὲ μουσικὴν καὶ μετὰ ταραντέλλαν. Θέατρον λείπει ἀκόμη, ἀλλὰ γρήγορα θὰ ἔχωμεν εἰς τὴν Ἀλυσίδα καὶ θέατρον.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇτε τί γίνεται κάθε ἀπόγευμα καὶ κάθε βράδυ. Τὰ τραῦμα, καταφορτωμένα, δὲν προφθάνουν νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν Ἀλυσίδα ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Εὐτυχῶς εἶνε πολλὰ, καὶ τρέχουν γρήγορα, καὶ πηγαινοέρχονται, καὶ δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ περιμένῃ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν στίβον. Ἄν δὲν ἡμπορήσῃ νὰ φύγῃ μετὰ αὐτό, θὰ φύγῃ μετὰ τὸ ἄλλο, ποῦ θὰ περάσῃ μετὰ πέντε λεπτά. Τὸ δὲ περίεργον εἶνε, ὅτι μετὰ τόσα καὶ τόσα ἀνθρώπινα φορτία ποῦ μεταφέρονται διαρκῶς εἰς τὴν Ἀλυσίδα καὶ τὰς ἄλλας ἐξοχάς, ἐκτὸς τοῦ Φαλήρου, ἐκτὸς τῆς Κηφισίδας, πάλιν μένουν εἰς τὰς Ἀθήνας ἄνθρωποι ἀρκετοί, διὰ νὰ γεμίσουν ἐπὶ τὰ θερινὰ θέατρα, κάθε βράδυ, καὶ ἄλλα τόσα κέντρα βραδυῆς ἀναψυχῆς. Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό; Πῶς ἄλλως παρὰ ὅτι αἱ Ἀθηναῖαι εἶνε πλέον μία μεγάλη πόλις μετὰ πολλοὺς πολλοὺς κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων κανεὶς δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ μετέωρου ζέστην; Τοὺς ἀναβιβάζουν εἰς διακοσίας χιλιάδας ἄλλ' ἐγὼ ἔχω τὴν ὑποψίαν ὅτι εἶνε ἀκόμη περισσότεροι...

Ἄς εἶνε αὐτὸ ἄς τὸ ἐξακριβώσῃ ἡ Ἀπογραφή τοῦ μέλλοντος, ἡ ὁποία θὰ εἶνε τελειότερα. Ἐγὼ ἤθελα νὰ σὰς

ὁμιλήσω μόνον διὰ τὰ ηλεκτρικά τράμ
καὶ διὰ τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν πού
προσφέρουν εἰς τὰς Ἀθήνας, τώρα τὸ
καλοκαῖρι, πλησιάζοντα τόσον πολὺ τὴν
μακρυνὴν, τὴν ἀπρόσιτον ὡς τώρα ἐξο-
χὴν, εἰς τὴν πόλιν τὴν κατακαυμένην.
Χάρης εἰς αὐτά, οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὅχι
καὶ τόσον εὐκίνητοι, ἤρχισαν, χωρὶς νὰ
τὸ ἐννοήσουν, νὰ κινούνται κάπως πε-
ρισσότερον καὶ νὰ μὴ ἀναπνεύουν πάν-
τοτε τὸν ἴδιον ἀέρα... Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀ-
γαπῶντες τὴν κίνησιν, καὶ τὴν ἐξοχὴν,
καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, καὶ τὴν ρομαν-
τικὴν βραδυάν, καὶ τὴν ἐρημικὴν γαλή-
νην, δὲν εἶνε τώρα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξο-
δεύουν πολὺν καιρὸν καὶ πολὺ χρῆμα
διὰ νὰ τὰπολαμβάνουν. Οὕτως ἡ δια-
μονὴ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸ καλοκαῖρι,
ἀκόμη, γίνεται πλέον ἀνευτέρως, εὐ-
χαριστοτέρας, — ἂν καὶ αὐτὸ δὲν μ' ἐμ-
ποδίζει νὰ μακαρίζω ἐκείνους πού εἴμ-
πορουν νὰ φεύγουν δι' ὀλίγους μῆνας
ἀπὸ τὴν πρωτεύουσιν...

Ἀρκεῖ ἕως ἐδῶ. Διὰ νὰ περιορισθῶ
εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὀλίγην ὥραν καὶ
νὰ σὰς γράψω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν,
ἐμουσκέυθηκα εἰς τὸν ἰδρωτά. Πρέπει
τώρα νὰ φύγω, νὰναπνεύσω... Θὰ πάρω
τὸ τράμ, καὶ ὅπου νὰ βγάλῃ. Πῶς θὰ
ἐπρωτιμώσω ὅμως νὰ ἐπαιρῶ τὸ ἀτμό-
πλοιοι... Ναι, ἀλλὰ τὰ ἀτμόπλοια δὲν
γυρίζουν τόσον γρήγορα, καὶ τὴν ἐρχο-
μένην ἐβδομάδα ποῶς πάλιν θὰ σὰς γρά-
ψῃ ἐπιστολήν; Ὑπάρχουν, βλέπετε,
καὶ δυστυχεῖς ἄνθρωποι πού δὲν εἴμπο-
ρουν νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ ἐδῶ-πέρα.
Ἐ, νὰ τοὺς συλλογίζεσθε εἰς τὴν ἐξο-
χὴν σας, νὰ τοὺς λυπᾶσθε καὶ νὰ τοὺς
ἀγαπᾶτε...

Σὰ, ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ

Ἐσὲ θυμώμαι, ὅταν χρυσὴ
τοῦ ἡλίου τὴν εἰκόνα
Ἡ θάλασσα μοῦ δείχνει,
Ἐσὲ θυμώμαι, φωτερὰ
Διαμάντια ἢ Σελήνη
Στὰ κύματα σὰν ρίχνει.

Ἐσένα βλέπω, ὅταν ἐκεῖ
Στὸν μακρινὸν τὸν δρόμον
Σηκώνεται ἡ σκόνη,
Ἐσένα βλέπω, σὲ στενὸ
Τὴ νύχτα μονοπάτι
Διαβάτης σὰν σιμόνει.

Ἐσέν' ἀκούω, ἀκριβοῦ
Στοὺς βράχους σὰν βοῇ
Τὸ κῆμα τ' ἀφρισμένο,
Καὶ μοναχὴ σὰν τριγυρνῶ
Στὰ σιωπηλὰ λιβάδια
Ἐσένα περιμένο.

Πάντα μαζί σου βρίσκομαι,
Κι' ὅς λείπῃς μακριὰ μου
Πατρίδα μου γλυκεῖά μου.
Ἐδῶσε ὁ ἡλιος καὶ γλυκὰ
Φεγγεβολοῦν τ' ἄστρο
Ἀχ, νᾶσουνε κοντά μου!

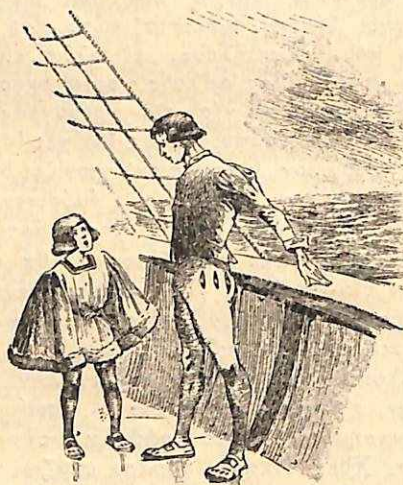
(Ἀόμιαις ὁμαίον τοῦ Gathe)

ΜΕΛΟΜΕΝΗ ΔΟΓΜΕΤΟΥ

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 248.)

Παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως ὡ-
ραι, ἡμέραι, ἐβδομάδες. Ὁ στολίσκος
τῶν τριῶν καραβελῶν πλέει πρὸς τὸ
ἄγνωστον ἐπὶ τοῦ ἀχανοῦς Ὠκεανοῦ.
Οἱ ναῦται, τόσον φαιδρὸι κατὰ τὸν ἀπό-
πλουν, ἤρχισαν νὰ γίνονται μελαγχο-
λικοὶ καὶ ἀνήσυχοι. Τοῖς φαίνεται ὅτι ἡ
θαλασσία ὁδὸς εἶνε καὶ θὰ μείνῃ ἀτέρ-
μων, ἀδιέξοδος. Βλέπουν ὅτι καθε πρῶ-
τὸ ἡλῖος ἀνατέλλει ἀπὸ τὰ κύματα, διὰ
νὰ δύσῃ τὸ ἐσπέρας, εἰς τὰ κύματα πάλιν
βυθίζεται... ὅτι ἡ σελήνη, διαρ-
κούντος τοῦ νυκτερινοῦ ταξιδίου τῆς,
ρίπτει ὡχρὰς ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ἀπεράν-
του ἐκείνης ὑγρᾶς ἐκτάσεως, ἡ ὁποία
τρομάζει κάποτε τὸν ἄνθρωπον... ὅτι ὁ
ναυαρχὴς τῶν εἶνε σκεπτικὸς...

— Μάθε ὅτι ὁ νουνός μου εὐρίσκειται εἰς
ἀπελπισίαν... (Σελ. 256, στ. γ')

Τὴν 3 Σεπτεμβρίου, μετὰ πλοῦν τρι-
άκοντα ἡμερῶν, ἕνας πηδαλιούχος ἡ-
ρώτης:

— Ποῦ πηγαίνουμεν;

— Ὁ Κολόμβος ἀπεκρίθη:

— Πρὸς ἀνακαλύψεις, αἱ ὁποῖαι θὰ
μᾶς δοξάσουν. Εὐρισκόμεθα, ὡς ὑπολο-
γίζω, εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου μας.
Πρὶν περάσῃ ἀκόμη ἕνας μῆνας, ὁ πρό-
σκοπος θὰ φωνάξῃ: «Γῆ!» Ὅσον διὰ
τὰ τρόφιμα, νὰ εἰσθε ἥσυχτοι. Ὁ Βε-
σπούκκης, ἐπιμελητὴς τοῦ στόλου τοῦ
Βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας, μᾶς ἐφω-
δίασεν ἀφθόνως. Ὁ ἄνεμος εἶνε οὐριος,
θὰ φθάσωμεν αἰσίως εἰς τὸ τέρμα!

Τὸ πλήρωμα ἤκουσεν αὐτὰ τὰ λό-
για, καὶ ὁ πρῶτος ναύκληρος ἀπεκρίθη
ἐξ ὀνόματος τῶν λοιπῶν:

— Κύριε Ναύαρχε, σὰς χορηγοῦμεν
ἀκόμη ἕνα μῆνα.

Ἐξηκολούθησαν τὸν πλοῦν χωρὶς νὰ
συμβῇ τίποτε ἐκτακτόν.

Ἀλλὰ τὴν 3 Ὀκτωβρίου, πρὸ με-
σημβρίας, τὰ ἱστία ἐτυλίχθησαν πρὶς
τῶν ἱστῶν. Ἐπειδὴ γῆ δὲν ἐφαίνετο
πουθενά, οἱ ἱσπανοὶ ναῦται ἀπεφάσισαν
νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα τῶν.
Ὁ Κολόμβος τοῖς ἐζήτησε καὶ ἄλλην
προθεσίαν, ἀλλ' ὁ ναύκληρος τῷ τὴν
ἠρνήθη.

Τὸν ἀμείλικτον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὁ
Ἀδριανὸς ἐπεσκέφθη εἰς τὸν θαλαμῆ-
σκον του. Τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ ἐψι-
θύρυσεν εἰς τὸ αὐτί:

— Μάθε ὅτι ὁ νουνός μου εὐρί-
σκειται εἰς ἀπελπισίαν. Ἀφοῦ ἐμποδί-
ζεται τὸ ἔργον του, δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐ-
πιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν ζωντανός.
Πῶς θὰ ὁδηγήσῃς τὰ τρία πλοῖα ὅπως
εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἀραγωνίας χω-
ρὶς τὸν ναύαρχόν των, καὶ πῶς θὰ εἴ-
πῃς εἰς τὴν Μεγαλειότητά του ὅτι ἡ
μεγάλη ἐπιχείρησις ἀπέτυχεν ἐπειδὴ
ἐστασίασαν οἱ ναῦται;... Συμβουλεύσου
τὴν καρδίαν σου. Πολλὰς φορὰς μοῦ
εἶπες ὅτι αἰσθάνεσαι πρὸς ἐμὲ μεγάλην
συμπάθειαν. Ὑποχώρησε εἰς τὴν ἐπι-
θυμίαν μου καὶ εἰς τὰ δάκρυά μου. Ἀς
ἐκινήσωμεν πάλιν διὰ τὴν ἄγνωστον
γῆν...

— Μὰ τὴν Παναγίαν τῆς Σεβίλλης,
μικρὲ, ἔχεις δίκαιον. Θὰ ξαναπλώσω-
μεν τὰ πανιά... Πήγαίνε νὰ δώσῃς τὴν
καλὴν αὐτὴν εἶδησιν εἰς τὸν προστάτην
σου...

Ὁ Κολόμβος ἠσθάνθη χαρὰν ἀπερί-
γραφτον καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸ παιδίον
θερμότατα.

Καὶ ὁ Ἀδριανὸς τῷ ἐψιθύρυσεν:

— Εἶσαι εὐχαρισμένος, νουνέ μου;...
Φίλησέ με λοιπὸν πολὺ, τρυφερά, ὅπως
ἀγαποῦσε νὰ μὲ φιλῇ ἡ γιὰγιά μου.

**

Τὴν 11 Ὀκτωβρίου, σμῆνος πτηνῶν
διήλθεν ἄνωθεν τῆς καραβέλλας Πίντα,
ἡ ὁποία προηγεῖτο τοῦ στολίσκου. Τοῦτο
ἐσήμαινε ὅτι ἡ γῆ δὲν ἦτο μακρὰν.
Κάθε ἀνησυχία κατεσιγήσθη ἀμέσως,
καὶ οἱ ναῦται διηρωτῶντο ποῖα θαυμά-
σια τοὺς ἐπερίμεναν.

Τὸ ἐσπέρας ἐφάνη ἐν ἁκρωτήριον
μόλις ἐξέχον ἀπὸ τὰ κύματα. Ἐπ' αὐ-
τοῦ μερικοὶ φοίνικες ὕψωναν τοὺς πρα-
σίνοους τῶν κλάδους. Τὸ ἁκρωτήριον ἀ-
νῆκεν εἰς μίαν νῆσον τοῦ Ἀρχιπελά-
γους τῶν Μεγάλων Ἀντιλλῶν, ἡ ὁποία
ἦτο ἐντελὲς ἀκατοίκητος.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κολόμβου διέταξε:

— Δεξιὰ! ἄς προχωρήσωμεν ἀκόμη!

Καὶ τὸ πλήρωμα, μετὰ προθυμίας

ἐκτελοῦν τοὺς χειρισμούς, ἐπανελάμβανε:

— Δεξιὰ! ἄς προχωρήσωμεν ἀκόμη!

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας αἱ καραβέλλαι
ἐπλευσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους τῆς
νυκτός. Τέλος, πρωτοῦ νᾶνατεῖλῃ ἡ
πρωία τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1492, ὁ σκο-
πὸς τῆς πρώρας ἀνέκραξε τρίς:

— Γῆ! Γῆ! Γῆ!

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ
τῆς εὐρείας ἀκτῆς, πρώτη ἡ Σάντα
Μαρία ἠγκυροβόλησε. Καὶ ὑπὸ τὰς
πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὁ ναύαρχος
ἠρνήθη νὰ διακρίνῃ ἐν ἄληθῇ γῆνιν
παράδεισον, μαγευτικὸν κῆπον, ἀπὸ τὴν
ὁποῖον ἐξήρχοντο κατὰ συμπλέγματα
παράδοξα ὄντα: Ἰνδοὶ ἡμίγυμνοι, μὲ
πετὰρ εἰς τὸ κεφάλι, ἀγριάνθρωποι
κραυγάζοντες ἐχθρικοῦς καὶ ἐτοιμαζό-
μενοι νὰ κάμουν κακὴν ὑποδοχὴν εἰς
τοὺς ξένους.

Ἦτο δυνατόν νὰ συνεννοηθῶν μὲ
ἄνθρώπους τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα ἦτο
ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἰσπανούς; Ἢμπο-
ροῦσαν νὰ διαλύσουν τοὺς ὀμίλους μὲ
κανονίς; Τοῖς ἐπετρεπέτο νὰ φονεύ-
σουν ἐν ὀνόματι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολι-
τισμοῦ;

Ὁ Ἀδριανὸς εἶχε πάρῃ τὴν κιθά-

ραν του.
Τὴν ὥραιότεραν πρωίαν πού εἴμπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, τὸ παιδίον ἀ-
πέσπασεν ἀπὸ τὸ ὄργανόν του ἡχοὺς με-
λωδικούς. Ἀμέσως οἱ ἰθαγενεῖς ἀφῆκαν
νὰ πέσουν κάτω τὰ τάξα των. Ἠρχί-
σαν νὰ ψάλλουν ἐν εἶδος ἁσματος. Καὶ
φορτωμένοι καρπούς, ἐπλησίασαν τὴν
ακτὴν, διὰ νὰ τιμήσουν τοὺς ξένους,
τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τόσῳ μακρὰν.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία κατ'
ἀρχὰς ὠνομάσθη Κολομβία ἐκ τοῦ Κο-
λόμβου, ἔπειτα δὲ Ἀμερικὴ ἐκ τοῦ
Ἀμερικού Βεσπούκκη, ὁ ἱσπανὸς ναύαρ-
χος ἠδύνατο τώρα νὰ ποιεῖσθαι καὶ νὰ
τελειώσῃ τὴν μεγάλην του ἐπιχείρησιν.

Πρὸς τὸν μικρὸν μουσικὸν ὁ ὁποῖος
κατάρθωσε νὰ φοπλίσῃ τοὺς Ἰνδοὺς, ἐ-
λεγεν:

— Ὑπῆρξες ὁ καλὸς μου ἄγγελος.
Πῶς νὰ σὲ ἀνταμείψω διὰ τὰς ὑπηρε-
σίας σου;

Καὶ ὁ μικρὸς ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν γονά-
των τοῦ ἐνδόξου θαλασσοπόρου καὶ πα-
ρεκάλεσε:

— Ἀγαπητέ μου νουνέ, φίλησέ με
πολύ, τρυφερά, ὅπως ἀγαποῦσε νὰ μὲ
φιλῇ ἡ γιὰγιά μου!..

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Edouard Gachot)

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τὸ δένδρον τῆς Ὑπομονῆς

Ποῦ ὑψώνεται ὡς τὰ νέφη,

Ποιὸς ἄμμοιρος τὸ φύτεψε

Ποιὰ μαύρη γῆ τὸ τρέφει;

Δὲν ξέρω — ξέρω μοναχὰ

Κοιτᾷ τὸ λέω ὀλοένα,

Πῶς ἄλλος δὲν τὸ πότισε

Στὸν κόσμον σὰν ἐμένα!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ
ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΧΕ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

— Ἀρρωστος... δηλαδὴ ἦταν... Τώρα
εἶνε καλλίτερος... Ἀπὸ τῆ στιγμῆ πού...
(Διεκόπη καὶ ἐξηκολούθησε:) Θὰ γίνῃ
καλὰ! Τὸ ξέρω ἐγώ!

Τὸ ἔλεγε μὲ πεποίθησιν.

Ὁ κύριος Φάμπρ ἐπετάχυνε τὸ βή-
μα, μὴ φροντίζων πλέον οὔτε περὶ τῆς
σκληράς, οὔτε περὶ τοῦ μουσικοῦ τῆς,
οὔτε περὶ τῆς τιμωρίας τῆς. Ἀλλή σκέ-
ψις σπουδαιότερα ἀ-
πεμάκρυνεν ὅλας
τὰς ἄλλας.

— Λοιπὸν; εἴ-
πεν ἡ Ὁδάλια μὲ
γλυκύτητα! Ὁ μὲν
ἐπιτρέψετε νὰ πάγω
μπροστά, καὶ νὰ τὸν
εἰδοποιήσω μὲ τρί-
πο πῶς ἤλθατε;

— Ἐσὺ; καὶ το-
μᾶς ἐσὺ ἀκόμη νὰ
πλησιάσῃς τὸν υἱόν
μου καὶ νὰ τοῦ ὁμι-
λήσῃς διὰ τὸν ἐρχο-
μὸν μου;

Ἀχ, ἀλλοίμονον!
ἐσυλλογίσθη ἡ Ὁ-
δάλια. Ὁ πατέρας
τοῦ θὰ μπῇ μέσα...
θὰ ἰδῇ τὸ νύχι... θὰ
τὸ πάρῃ... καὶ ὁ
Τζᾶκ δὲν θὰ γίνῃ
καλὰ... Δὲν εἶνε
καλλίτερος νὰ μιλή-
σω; νὰ τοῦ ἐξη-
γήσω;..

Ἀλλ' ὁ κύριος
Φάμπρ δὲν ἐδόδιζε
πλέον... ἔτρεχεν ἀ-
φίνων τὴν μικρὰν
μαύρην ὀπίσω του.

Ἐπιτέλους, ἐσυλ-
λογίσθη ἡ Ὁδάλια, καλλίτερος ἴσως
πού ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα. Τὸ Νύχι
μπορεῖ νὰ μὴ φαίνεται, νὰ εἶνε κρυμ-
μένο σὲ καμμιὰ δίπλα τοῦ μαξιλαριοῦ ἢ
ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του... Ἐστὶ θὰ
κερδίσουμε καιρό... Ἐπειτα ὁ κύριος
Φάμπρ δὲν εἶνε σὲ κατάστασιν τώρα νὰ
μὲ ἀκούσῃ.

Ἐτρεχε διὰ νὰ τὸν προφθάνῃ. Τώρα
ὀλίγα μόνον βήματα προηγεῖτο ὁ κύριος
Φάμπρ. Καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ μι-
κρὸν δάσος, τὸ ὁποῖον ἐσημαίετο τὴν
εἰσόδον τῆς κατοικίας, ἡ Ὁδάλια τὴν
ἐφώνασεν ἀπὸ μακρὰν ἐπιτακτικῶς:

— Σφουρίξτε τὸ ὥραϊο ἐκεῖνο τρα-
γουδάκι τῆς «Ἐπιστροφῆς» πρὶν μπῆτε
μέσα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τὸ φυλακτὸν ἀνευρίσκεται.

Ἡ ἰδέα ἦτο καλὴ. Τὸ τραγουδάκι τῆς
«Ἐπιστροφῆς», τὸ ὁποῖον θανήγγελλε
τὸν πατέρα τοῦ Τζᾶκ μὲ τρόπον, εὗρεν
ἡχώ: Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀσθενὴς
ὠνεῖρετο ὅτι μία μικρὰ σκληρά ἐτρε-
χεν ἀσθμαίνουσα, κατόπιν ἐνὸς ἐπισκέ-
πτου πολὺ προσφιλοῦς, διὰ νὰ τὸν ἐμ-
ποδίσῃ νὰ τῷ προξενήσῃ μίαν μεγάλην
αἰφνιδίαν χαρὰν, ἡ ὁποία ἤμπορούσε νὰ
τὸν βλάψῃ.

— Μπᾶ! τ' εἶνε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι;
εἶπεν ὁ Τζᾶκ ἐξυπνῶν.

Καὶ δὲν ἐτολμούσε νὰ ἐννοήσῃ...

Ἡ κυρία Φάμπρ
ὤρμησεν εἰς τὸν κῆ-
πον καὶ εἶδε τὸν σύ-
ζυγόν τῆς.

Τὸν ἐπληροφόρη-
σε περὶ τῆς ἀσθε-
νείας τοῦ Τζᾶκ, τὸν
καθυστάσας καὶ προ-
σέθεσε:

— Σ' ἐκατάλα-

βε... σὲ περιμένει...

— Σ' ἐδῆλα ἐστὸν
ὕπνον μου, πατέρα *)
εἶπε μὲ χαρὰν ὅταν
ὁ κύριος Φάμπρ εἴ-
σῃλθεν εἰς τὸ δωμά-
τιον. Ἦμουν ἄρρω-
στος, τὸ ξέρεις;..
Ἀλλὰ τώρα εἶμαι
σχεδὸν καλὰ, προ-
σέθεσε δείχνων ἕνα
πράγμα κρεμασμέ-
νον εἰς τὸν λαμόν
του.

Μία κουνουπιέ-
ρα, καλύπτουσα τὸν
νεανίσκον, ἐσχίαζε
τὸ στήθος του. Ὁ
κύριος Φάμπρ ἀνε-
σῆκωσε τὸ ὑφασμα
καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν
υἱόν του... ἔπειτα
εἶδε, κρεμασμένον

ὡς μετάλλιον, ἕνα νύχι, ἀπαράλλα-
κτον μ' ἐκεῖνο πού ἔδλεπε πάντοτε εἰς
τὸ στήθος τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Φυλῆς τῶν
Μπαχίς Μπέ.

— Τ' εἶν' αὐτό;... ἠρώτησεν ἐν-
τρομος.Ὁ Τζᾶκ ἐξερράγη εἰς εὐθυμὸν γέ-
λωτα.— Εἶνε τὸ γιαντικὸ μου, ἀπῆντησε,
ταλαντεύων τὸ νύχι ὡς μολόχον.

— Μὴν ἀστειεύεσαι, ἀγαπητέ μου
Τζᾶκ, εἶπε ὁ κ. Φάμπρ. Ἐσὺ δὲν ξέ-
ρεις... δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃς...

Ἐπειτα, βλέπων τὴν ἐντύπωσιν τῆς

*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ.
249.

ὅποιαν αἱ λέξεις αὐταί, λέξεις σχεδὸν μομφῆς, ἔκαμιν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ, ἀπετάθη πρὸς τὴν κυρίαν Φάμπρ :

— Ποῦ τὸ βρῆκε αὐτὸ ὁ Τζάκ ; ποῖος τοῦ τὸ ἔφερε ; Δὲν εἶνε τὸ φυλακτὸ τοῦ... Ἄλλ' ὁ Τζάκ τὸν διέκοψε :

— Εἶνε δικό μου φυλακτὸ... δικό μου ! Για νὰ τὸ ἀποκτήσω ἐγὼ, κάποιος ἔκαμε δρόμο μακρινὸν, πέρασε ποτάμια, λόγγους καὶ βουνά... τὰ ἔβαλε μὲ θηρία... ἀψήρισε χίλιους κινδύνους...

— Ποῖος ;
— Ἡ Ὁ' Δάλια, καλέ !
— Ἡ Ὁ' Δάλια ; ἐπανελάθεν ὁ κύριος Φάμπρ αὐστηρῶς.

— Ναί, σὰς λέγω... Αὐτὴ τὰ ἔκαμεν ὅλα γι' ἀγάπην μου... Καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλά. Θὰ σὰς τὰ πῶ, θὰ σὰς τὰ διηγήθῃ...

— Ὅχι, τώρα, παιδί μου ! εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ ψαύων τὸν σφυγμὸν τοῦ Τζάκ. Ἐχεις πυρετὸ καὶ πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς... Μὴ μιλάς πιά. Πάρε καλὶτέρα αὐτὸ τὸ γάλα ποῦ σοῦ φέρνει ἡ μητέρα σου... Νὰ σοῦ τὸ δώσω ἐγὼ νὰ τὸ πιῇς :

Ὁ Τζάκ ἀνεσηκώθη διὰ νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἤγγισε μὲ τὰ χεῖλη τοῦ τὴν χρυσόχρουν φλάσκαν, τὴν ὅποιαν εἶχε φέρῃ γεμάτην ἡ Λουΐζα.

— Ὅχι... ὅχι ἔτσι, εἶπε... χαμηλότερα τὴν φλάσκα, καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ στόμα, ποῦ τῆς ἔκαμε ἡ Ὁ' Δάλια... Ἄ, μὰ ὅχι καὶ τόσο χαμηλά... Δὲν μπορῶ... δὲν θέλω πιά ἄλλο...

— Πρέπει νὰ τὸ πιῇς ὅλο, Τζάκ... Δὲν ἦπες σήμερα ἀκόμη...

Καὶ ἡ κυρία Φάμπρ ἐπῆρε τὸ δοχεῖον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ συζύγου τῆς διὰ νὰ τὸ προσφέρει αὐτὴ εἰς τὸν ἀσθενῆ.

— Σὺ, μητέρα, εἶπεν ὁ Τζάκ, καταβάλλων προσπάθειαν διὰ νὰ ὑπακούσῃ τοῦ χύνεις σιγὰ-σιγὰ τὸ γάλα καὶ κοπιῶν ἀλλο... Μὲ τὴν Ὁ' Δάλια ὁμοῦ, προσέθεσε πίπτων πάλιν εἰς τὸ μαξιλάρι τοῦ, ὅλο θέλω νὰ πίνω... Αὐτὴ ξέρει νὰ μοῦ τὸ δίνη... Μὰ ποῦ εἶνε ; Δὲν τὴν εἶδα ἀπὸ τὸ πρῶν...

Ἡ κυρία Φάμπρ ἐβγήκεν ἔξω διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐπέστρεψεν ἡ Ὁ' Δάλια.

— Ἀχ, πατέρα, ἂν ἤξευρες πῶς με περιποιεῖται !... Νά, βλέπεις αὐτὸ τὸ πανί ; ἄρα μὲ καίη ὁ πυρετός, τὸ βουτᾶ στὸ νερό, καὶ πρὶν ἀκόμη παραπονεθῶ, τὸ βγάξει, τὸ στραγγίξει, τὸ διπλῶνι σὲ τέσσερα καὶ μοῦ δροσίξει μὲ αὐτὸ πότε τὰ χέρια, πότε τὸ πρόσωπο. Μὲ τόση γλύκα, μὲ τόση ἐπιτηδεύση, ὥστε δὲν με κρύνει καθόλου, καὶ σιγὰ-σιγὰ μοῦ περνᾷ ὁ πυρετός, σὰ νὰ μοῦ τὸν ἔβγαζε μὲ τὸ χέρι τῆς. Ἐπειτα πάλι ξανά, καὶ ξανά, καὶ κάθε φορὰ μὲ τρόπο διαφορετικόν. Δὲν ἀπομακρύνεται καθόλου ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, παρὰ μόνο

ὅταν πηγαίνει εἰς τὸ ποτάμι νὰ πάρῃ νερό φρέσκο γιὰ τὰ λουτρά μου.

— Μὰ, παιδί μου, αὐτὰ τὰ λουτρά ποῦ σοῦ κάνει, εἶνε τὸ εὐκολώτερον πράγμα τοῦ κόσμου !

— Ναί, εὐκολο, ἀπήντησεν ὁ Τζάκ μὲ πονηρίαν, ὅσο καὶ τὸ νὰ πῶ γάλα μὲ τὴ φλάσκα... Καὶ ὅμως, ἡ μαμμά, ποῦ εἶνε τόσο ἐπιδέξια καὶ ἀφωσιωμένη, ὅταν καμνιά φορὰ μὲ σφυγαρίζῃ, μὲ κάμνει κ' αἰσθάνομαι ἀνατριχίλες. Τρέμει καθὼς μοῦ περνᾷ τὸ πανί, διστάζει, πασπατεύει... φοβάται, βλέπεις, τὸ κρῦο νερό... καὶ μὲ κάμνει νὰ τὸ φοβῶμαι κ' ἐγὼ. Ἐνῶ μὲ τὴν Ὁ' Δάλια, ἂ, εἶνε πολὺ διαφορετικά !... μένω ἄφοβος, κ' ἔχω πεποίθησι...

Μετ' ὀλίγον προσέθεσεν :

— Ἐπειτα δὲν εἶνε μόνον ὁ πυρετός... Μοῦ συμβαίνουν κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα... Τὴν νύκτα, ὅταν δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, μοῦ λέγει : «Κλειστέ τὴν μάτια σου, κύριε Τζάκ, μὴν κοινοῖς καθόλου, ἀνάπνευε βαθειὰ καὶ ἀφίσει ἀνοιχτὰ μόνον τ' αὐτιά σου.» Ἐπειτα ἀρχίζει νὰ μοῦ τραγουδῇ μὲ τὴ γλυκεῖα τῆς φωνὴ ἕνα τραγουδι τοῦ τόπου, μὰ σιγὰ, πολὺ σιγὰ, καὶ μὲ ναυορίζει, καὶ μὲ παίρνει ὁ ὕπνος μὴν χαρά... Τὸ πρῶν πάλι, ὅταν συλλογίζω καὶ τὴ μονότονον μέρα ποῦ θὰ περάσω εἰς τὸ κρεβάτι καὶ μελαγχολῶ, μοῦ διηγείται παραμῦθια τοῦ τόπου, ἱστορίες φαιδρῆς, μὲ ἀστεῖες λέξεις καὶ μὲ ἰδέες ἀπλές, ποῦ δὲν με κουράζουν καθόλου. Ὅταν πάλι μοῦ πέφτῃ ὁ πυρετός, καὶ εἶμαι σχεδὸν καλὰ, ἀφοῦ φάγω καὶ πιῶ καὶ κοιμηθῶ ὡς ἀνὰ καλὸ παιδί, μὲ καθίζει εἰς τὸ κρεβάτι καὶ μὲ διασκεδάζει μὲ τοὺς χοροὺς τῆς. Τί ὥραϊα ποῦ χορεύει, μπαμπά ! Φορεῖ τὸ καλλιτέρο τῆς φόρεμα, βάζει εἰς τὰ μαλλιά τῆς φτερά καὶ κορδέλλες, εἰς τὰ χέρια τῆς βραχιόλια πάνινα, καὶ ἀρχίζει... Χορεύει, καὶ συγχρόνως τραγουδεῖ, καὶ κυττᾷ τὴς καστανιέτες... Ποτὲ δὲν μοῦ λείπει τὸ ἴδιο τραγουδι, οὔτε τὸ ἴδιο παραμῦθι, οὔτε ὁ χορὸς τῆς εἶνε ποτὲ ὁ ἴδιος... Ὅταν δὲν ξεύρη πιά ἄλλα, τότε ἐπινεῖ, καὶ ἐκεῖνα ποῦ βγάξει ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς εἶνε πῶς ἐμμορφα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχει μάθη... Ὅλη τὴν ἡμέρα εἶνε ἔτσι προσεκτικὴ. Ὅταν ἡ μαμμά ἢ ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχονται νὰ μείνουν μαζί μου καὶ τὴν στέλλουν νὰ φάγῃ ἢ νὰ κοιμηθῇ καὶ τότε ἀκόμη τὴν βλέπω ποῦ τριγυρίζει ἀπὸ τὴν κάμαρά μου, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸ νὰ μῆ μῆσα καὶ σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε : «Μ' ἔστειλαν ἐκεῖ» μὰ ἐγὼ πάλι εἶμαι ἐδῶ !» Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀρρώστεια μου προχωροῦσε.

Ἡ Ὁ' Δάλια εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς : «Τὰ μικρὰ δὲν ἀρκοῦν» χρειάζεται γιαντρικὸ μεγάλο.»

Λέγων αὐτὰ, ὁ Τζάκ ἔπιασε τὸ νύχι

τοῦ πάνθηρος, τὸ κρεμασμένον εἰς τὸ στήθος.

— Τότε ἐπέτυχε αὐτό...

— Ἐπέτυχε ; ἠρώτησεν ὁ κ. Φάμπρ ἐναγωνίως.

— Ναί, τὸ ἐκέρδησε, τὸ ἀπέσπασε, τὸ κατέκτησε... ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ πῶ ; Ἀδιάφορο τέλος πάντων ! Ἀφοῦ τώρα τὸ ἔχω καὶ μὲ γιαντρεύει !..

— Σὲ γιαντρεύει ; Μὰ καὶ σὺ, παιδί μου Τζάκ, πιστεύεις τέτοιες ἀνοησίες ;

— Ἀνοησίες ; τί λέτε, μπαμπά ! ἀπήντησεν ὁ Τζάκ ἀπογοητευμένος.

— Εὐρεῖς πολὺ καλὰ, παιδί μου, ὅτι αὐτὰ τὰ φυλακτὰ καὶ τὰ μαγικά δὲν ἔχουν καμμιὰ πραγματικὴ ἐπίδρασι εἰς ἀνθρώπους φρονιμούς καὶ λογικοὺς σὰν ἐσέ. Μόνον οἱ βάρβαροι, οἱ προληπτικοί, οἱ ἀμαθεῖς, δίδουν σημασίαν ἐς αὐτά... Ἐσὺ δὲν τὰ πιστεύεις, δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύεις... Καὶ θὰ μοῦ τὸ δώσης αὐτὸ τὸ νύχι, ἔ ;

— Νὰ σοῦ τὸ δώσω ;... Νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ πάνω μου ;... Ὁέλεις λοιπὸν νὰ πεθάνω, μπαμπά ;... Ἐγὼ, ποῦ χάριχα τόσο γιὰ τὸν ἐρχομὸ σου ;... Ἐγύρισε λοιπὸν γιὰ νὰ μοῦ κάμῃς κακὸ ; Ἡ μητέρα μου πῶς δὲν μοῦ τὸ ἔβγαλε ;

«Ἡ μητέρα σου—ἐσυλλογίσθη ὁ κ. Φάμπρ, — δὲν ξέρει, ὅτι ξέρω ἐγὼ. Καὶ ὅσον παιδισκίον εἶμι καὶ ἂν τῆς φαίνεται αἱ ἐπιθυμίαι σου, αἱ ἰδέαι σου διὰ τὸ Νύχι καὶ διὰ τὴν μικράν σου νοσοκόμον, τὰς σέβεται ὡς ἰδιοτροπίας ἀσθενούς.»

Ὁ Τζάκ ἐν τῷ μεταξύ ἐκρατοῦσε στὰ χέρια τοῦ τὸ φυλακτὸ καὶ τὸ ἐσφιγγε νευρικῶς, ὡς διὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ πάρουν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ. Δὲν θέλω νὰ σὲ λυπήσω. Ξεύρω ὅτι θὰ μοῦ τὸ δώσης μόνος σου, ἄρα σκεφθῇς λογικά, ἄρα ἀναγνωρίσης ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμιὰ θεραπευτικὴ ἰδιότητα αὐτὸ τὸ κακόμοιρον νύχι τοῦ Πάνθηρος, αὐτὸ τὸ φανταστικὸ γιαντρικόν, αὐτὸ τὸ φυλακτὸ τῶν ἀγριανθρώπων... ποῦ δὲν τὸ πιστεύεις βέβαια... μὰ ποῦ καθόλου δὲν τὸ πιστεύεις...

— Δὲν ξέρω ἂν τὸ πιστεύω ἢ ἂν δὲν τὸ πιστεύω... Ξεύρω μόνον ὅτι δὲν τὸ ἐπίστευα, τότε ποῦ δὲν ἤμουν ἄρρωστος... Τώρα ὅμως ποῦ εἶμαι, ἔχω πίστι. Δὲν ξέρω γιὰτὶ καὶ πῶς. Ἀλλὰ ἔτσι εἶνε. Καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμον δὲν τὸ χωρίζομαι, δὲν τὸ βγάζω ἀπὸ πάνω μου !

— Ἀχ ! αὐτὸς ὁ πυρετός... Τί τὸ κάμνει ἕνα φρόνιμον παιδί ! εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ μὲ τρυφερὸν οἶκτον.

Ὁ Τζάκ ἐκύτταζε τὸν πατέρα τοῦ μὲ μάτια φλογερά καὶ ἱκετευτικά, εἰς τὸ ὅποια καταπνίχτο ἡ ἀγωνία καὶ ὁ πόνος τοῦ ἀγῶνος... Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμελῇ περισσότερον ὁ κ. Φάμπρ... [Ἦεν ἡ λέξις, τῆς ὁποίας πολλοὶ δὲν ἀντελήφθησαν τὴν ἀπουσίαν. Δὲν εἶδαν ἐκεῖνο τὸ κόμμα, ποῦ ἀπέχει τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν

δὲν τοὺς ἐθεράπευεν ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὴν διατήρησιν τοῦ ἡθικοῦ, τῆς ἰδέας. Οὕτω ἕνα νύχι πάνθηρος, κρεμασμένον μὲ σύρμα εἰς τὸ στήθος ἐνὸς ἀσθενούς, ἡμποροῦσε νὰ ποδῇ πολὺ τιμὸν φάρμακον, ἐὰν ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς εἶχε τόσο ἀσθενὲς ἢ ἐξησθενημένον τὸ πνεῦμα. ὦστε νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ. (Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ
[Ἰδε φυλλάδιον Σον, σελ. 66]

1.—Εἰς τὴν σελίδα 61, στήλη α', στίχ. 15, λείπει ἡ λέξις **Πολιτεῖαν**.
[Πολλοὶ ἔγραψαν **Συμπολιτεῖαν**, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἔχωρουν εἰς τὸν κενὸν χώρον. Μερικοὶ ἔγραψαν διάφορα ὀνόματα Πολιτειῶν ἢ πόλεων, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν ὅτι τοιαύτῃ λέξει, ἀγνωστον γεωγραφικὸν ὄνομα—δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὰς λευκάς.]

2.—Εἰς τὴν σελίδα 62, στ. 6', στίχ. 20, λείπει ἡ λέξις **κατένευε**.
[Πολλοὶ ἔγραψαν **μηδένα** ἢ **οὐδένα**. Τὸ ὅτι εἶνε βέβαια ἄλλ' ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν, ὅτι ὁ μεταφραστικὸς κ. Ξενοπούλος κατὰ προτίμησιν μεταχειρίζεται τὸ **κατένευε**, σπανιότητα τὸ οὐδέ, καὶ οὐδέποτε τὸ **μηδέ**.]

3.—Εἰς τὴν σελίδα 62, στ. γ', στίχ. 57, λείπει ἡ λέξις **μέσου**.
[Πῶς ἐσκέφθησαν ὅσοι ἔγραψαν **ἀκρον** ; Ἰσα-ἰσα, οἱ θεαταὶ ἐστρωμάχθησαν εἰς τὰ ἄκρα, διὰ νὰ μὴ διατρέχουν κινδύνον ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὅποιον θὰ ἐπερνοῦσε φυσικὰ ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ δρόμου.]

4.—Εἰς τὴν σελίδα 63, στ. α', στίχ. 43, λείπει ἡ λέξις **τόπο**.
[Ὀλίγοι τὴν ἠύραν. Πολλοὶ ἔγραψαν **δρόμον** ἢ **μέρος**. Ἀλλὰ ἡ φράσις ἀνοίγει ἢ κάμνει τόπον, εἶνε συνηθεστέρα καὶ δημοτικώτερα, ἔπρεπε δὲ νὰ ληφθῇ ὅτι ὅφει ὅτι ὁ κ. Βλαχογιάννης γράφει τὴν πλέον ἀγνήν δημοτικὴν. Σπουδαῖον λάθος ἔκαμαν, ὅσοι ἐνόμισαν ὅτι λείπει ἡ λέξις **τόπος**, εὐθύς, λοιπὸν κτλ. Θὰ ἦτο κατὰ ἀόριστον, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ λευκὴ λέξις.]

5.—Εἰς τὴν σελίδα 63, στ. γ', στίχ. 12, λείπει ἡ λέξις **σαλόνι**.
[Ἦεν προφανές, ἀφοῦ ἡ ἰδίᾳ λέξις ἀναφέρεται ὀλίγον παραπάνω. Ἀπορῶ διὰ τοῦτο πῶς μερικοὶ ἐνόμισαν ὅτι λείπει ἡ λέξις **αἰθουσα**, **κοινὸν** κτλ.]

6.—Εἰς τὴν σελίδα 64, στ. α', στίχ. 35, λείπει ἡ λέξις **τρία**.
[Πολλοὶ ἔγραψαν **χίλια**, **πολλά**, **δέκα** κτλ. Ἀλλ' οἱ προσεκτικοὶ εἶδαν ὅτι ἡ Δνίς Λιγδοπούλου ἀλλὰ ἔξεν ὀρισμένους τρία χρώματα : πρῶτα ἔγινε κόκκινη, ἔπειτα ἀσπρὴ, καὶ τέλος πράσινη ἄρα δὲν ἡμποροῦσε νὰ λείπῃ ἄλλη λέξις ἀπὸ τὰ τρία.]

7.—Εἰς τὴν σελίδα 65, στ. α', στίχ. 20, λείπει ἡ λέξις **τέλος**.
[Αὐτὴ πιά τὴν ἠύραν ὅλοι !]

8.—Εἰς τὴν σελίδα 66, στ. α', στίχ. 46, λείπει ἡ λέξις **ἀπόλυτος**.
[Ὀλίγοι τὴν ἠύραν. Οἱ περισσότεροι ἔγραψαν **μεγάλῃ**, **μεγίστῃ**, **οπουδαία** κτλ. Καὶ ὅμως ἡ φράσις «ἀπόλυτος ἀνάγκη» εἶνε τόσο συχνὴ καὶ τόσο... ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἔδω !]

9.—Εἰς τὴν σελίδα 66, στ. γ', εἰς τὸν 11 στίχον τοῦ ποιήματος, λείπει ἡ λέξις **χάρι**.
[Ἦεν ἡ λέξις, τῆς ὁποίας πολλοὶ δὲν ἀντελήφθησαν τὴν ἀπουσίαν. Δὲν εἶδαν ἐκεῖνο τὸ κόμμα, ποῦ ἀπέχει τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν

προηγούμενην λέξιν ; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐδηγήσῃ. Καὶ ἰσα-ἰσα, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει κανὲν τοιοῦτον μετέωρον κόμμα ἢ ἄλλο σημεῖον, δὲν λείπει καμμιὰ λέξις ἀπὸ τὸν Λεξιγριφον τῆς 68 σελίδος, ὡς ἐφαντάσθησαν μερικοί.]

10.—Εἰς τὴν σελίδα 67, στ. α', στίχ. 11, λείπει ἡ λέξις **κινδυνεύει**.
[Ἄν ἐλεῖται, ὡς ἐνόμισαν μερικοὶ, ἡ λέξις **μπορεῖ** ἢ **μπορεῖς**, ἢ καὶ **εἰμπορεῖς**, ὁ χώρος θὰ ἦτο μικρότερος. Μερικοὶ ἔγραψαν **τρέχεις κινδύνον**. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λείπουν δύο λέξεις ἀπὸ ἕνα λευκὸν χώρον πάντοτε μίαν.]

11.—Εἰς τὴν σελίδα 67, στ. 6', στίχ. 22, λείπει ἡ λέξις **ἀπεφάσισε**.

[Πολλοὶ ἔγραψαν **ἐσκέφθη**, ἢ **ἐθέλησε** κτλ. Τὸ ὅτιον θὰ ἦτο, ἂν... τὸ ἐπέτρεπεν ὁ χώρος.]

12.—Εἰς τὴν σελίδα 68, στ. 6', εἰς τὸν τρίτον στίχον τοῦ Τονογριφου, λείπει ἡ λέξις **πιά**.

[Καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ὀλίγοι τὴν ἐμάντευσαν. Οἱ περισσότεροι ἐφαντάσθησαν ὅτι λείπει ἡ λέξις **πλὴν**—πῶς αὐτό ;—καὶ ἄλλοι, λογικώτεροι, ὅτι λείπει ἡ λέξις **ἐγὼ**.]

Εἰς τὸν ὥραιον αὐτὸν Διαγωνισμόν, τόσον διασκεδαστικόν ὅσον καὶ φελέμιον, καὶ τὸν ὅποιον διὰ τοῦτο πολὺ γρήγορα θὰ ἐπαναλάβω, ἔλασαν μέρος ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους. Ὡς λύσεις ὁρθεῖ δὲν ἐμετρήθησαν παρὰ μόνον αἱ διδουσαι τὴν ζητούμενην λέξιν ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα. Ὅπως εὐρέθη ὅτι ὅλας, καὶ τὰς δώδεκα λέξεις, δὲν ἐμάντευσε κανεὶς. Τὰς ἐνδεκα ἀπὸ τὰς δώδεκα, ἐκτός τοῦ κινδυνεύει, εἰς τὴν ὅσιν τοῦ ὅποιου σημειοῦναι : **πυθάνον**, **δυνατόν**, **εἰμπορεῖ**, — ἐμάντευσε μόνος ὁ Νικηφόρος Ὁδρανός, εἰς τὸν ὅποιον ἀπονέμεται τὸ Α' Βραβεῖον.

Μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὅποιοι εὗρον 10 λέξεις, τὰ δέυτερα καὶ τὰ τρίτα βραβεῖα ἀνεμνήθησαν διὰ κλήρου. Οἱ λοιποὶ ἐπέρασαν εἰς τὸν Α' Ἐπαινον. Εἰς τὸν Β' Ἐπαινον εἶνε ὅσοι εὗρον 9 λέξεις. Εἰς τὸν Γ' Ἐπαινον ὅσοι εὗρον 8 λέξεις, καὶ τέλος εἰς τὴν Ἐβφημον Μνεῖαν ὅσοι εὗρον 7. Οἱ εὐρόντες ἀπὸ 6 λέξεις καὶ κάτω, παραλείπονται διότι εἶνε πάρα πολλοί.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Νικηφόρος Ὁδρανός** [11ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Ποιμενική Φλογερά** [10ε]. — **Αργυράκι** [10ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Ζωὴ Κονταρή** [10ε]. — **Πανελλήνιον Φρόνημα** [10ε]. — **Αἰματοκυλισμένη Χώρα** [10ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10ε] εἰς ἑκαστον) : **Παπαρούνα**. — **Ἀγκυρα τῆς Σοτηρίας**. — **Ἑλληνικὴ Δόξα**. — **Βοῦδος τῆς Ἑλινθερίας**. — **Ἀδαντος**. — **Ἑλλάς**. — **Ἀτλαντικός**. — **Αἰγυπτία Βασιλοῦς**.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [9ε] εἰς ἑκαστον) : **Μιχὴς Ζέας**. — **Ἡλιακὴ Αἰτιά**. — **Μεταγχολικὴ Ὀνειροπόλος**. — **Γλυκοχάρμα**. — **Χαλκὸς Λιμὴν**. — **Ἀῖρα τοῦ Βοσπόρου**. — **Βοσκοποῦλα τοῦ Πηλίου**. — **Κάλαμος τοῦ Ἑβρώτα**. — **Κόρη τῆς Μακεδονίας**. — **Εὐανθία Μ. Δουκάκη**. — **Παγοδόμος**. — **Πλοίαρχος Νέμος**. — **Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων**.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8ε] εἰς ἑκαστον) : **Σβροσπιτὴς Ὀνειρον**. — **Ἰκονεῖα Ἀμμοῦνδία**. — **Υπερασπιτὴς τοῦ ἔθνους**. — **Κόννος τῆς Μυτιλήνης**. — **Ζιζὰ Χανοῦ**. — **Νέτσον**. — **Μητροπὶς Σοφίᾳ**. — **Αἰνιτικὸς Γόργος**. — **Τὸ Σβροστό μας Κανδήλι**. — **Ἀλτ !**. — **Γαλανὴ Παῖσις**. — **Γερόνιος Ἰππότης**. — **Ἀφροδέσσα Θάλασσα**. — **Γλυκιστὴ Ἑλπίς**.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [7ε] εἰς ἑκαστον) : **Ἡλ.** — **Ἀλ. Πανάς**. — **Σπαθὶ ἢ Κορώνα**. — **Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου**. — **Μακεδονισσα**. — **Δόφος τοῦ Γάνου**. — **Τρελλὸ Ναυτάκι**. — **Ἐγγονος Αὐτοκράτορος**. — **Ἑλληνικὸν Κῶμα**. — **Κυανοῦς Λογχοφόρος**. — **Τραλλιανὴ Ἡχώ**. — **Δαρνοστεφανομένη Ἑλληνοπούλα**. — **Λουκῆς Λάρας**. — **Ἐθνικός Ἐργασμός**. — **Πάρις**. — **Ὁραία Συμνητοπούλα**. — **Χιονισμένον Δάσος**. — **Παγωμένος Ἐβρος**. — **Μαρομένη Γαζία**. — **Πεταλούδα τοῦ Ἀγροῦ**. — **Ἀνδριάς Παλαιολόγος**. — **Προὴ Ψυχορραγίας**. — **Ἀργέλου**. — **Πανωτιστής**. — **Δεκαπενταετής Πλοίαρχος**.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΠΟΡΩΝ

Ἐκ προηγούμενων εισφορῶν... δρ. 4,25
Ἐλαφὸς τῆς Αἰγύπτου... » 1.—

Τὸ ὅλον δρ. 5,25

Ἀμα γίνονται ἄλλα εισφορὰ ὥστε νὰ συμπληρωθῇ μὴ ἐτησίᾳ συνδρομῇ, ὅς ἐγγραφεῖ εἰς ἐκ τῶν συστηθέντων καὶ μὴ ἐγγραφέντων εἰσέτι ἀπόρων.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ὁραία Χώρα» ἐνέγραψε διὰ τὸ 1909 τρεῖς ἀπόρους, ἧτοι τὸν ὁπ' ἀριθ. 5 συστηθέντα τῷ 1907, τὸν ὁπ' ἀριθ

ἀπὸ πέρυσι νὰ εἶνε συνδρομητριά μου, καὶ ὅλως ἀδικαιολογήτως, διότι οὐτε ἐμεγάλωσε, οὐτε ἐπώχωνε, οὐτε τῆς ἔκαμα κανένα κακόν. Ἐπομένως δὲν ἔχω τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀνὰ φέρω τίποτε. Αὐτὰ εἶνε προνόμια τῶν συνδρομητῶν.

Σοὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Παλλάς. Γρήγορα θὰ λάβῃς καὶ τὸν Γ' τόμον τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Φαίδωνος, καὶ μὴν ἀνησυχήσῃς πρὸς τὸ παρὸν διαβάξῃς τοὺς ἄλλους. Δὲν σοὺ τὸ ἔλεγα πῶς δὲν θάφῃς νὰ σὲ κυριεύσῃ ἡ τεμπελιά; Νὰ ποῦ μοῦ ἔγραψες εὐθὺς καὶ ἀπὸ τὰς Σπέτσας.

Λουκὴ Λάρα, ὁ «Κοσμοκράτωρ» τελειώνει μετὰ τρία-τέσσαρα φύλλα. Διατί νὰ δημοσιεύσω ἐγὼ ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως; Ἐγὼ προσπαθῶ νὰ δημοσιεύω ὅ, τι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μάθῃτε εἰς τὸ Σχολεῖον.

Κατενθουσιασμένοι οἱ φίλοι μου μὲ τὸ φύλλάδιον τῆς 28ης Κυριακῆς. Καὶ ὅλοι μοῦ γράφουν συγχαρητήρια πρὸς τὸν Ἀζαρίαν καὶ τὸ Ἀφρόκριτον.

Παροδικὸν Ὀνειρον, ἦλθαν καὶ τὰ κουφέτα. Τὰ ἐμοίρασα εἰς τὸ προσωπικόν, τὸ ὅποῖον σὰς ἠγύθη ἐγκαρδίως.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δροσόλουτος Αὐγή, κ. (Μ. Κ. Κ.) Δευκὴ Καμέλια, κ. (Α. Δ.) Δεσβία Ἀηδὼν, κ. (5+3) Φαληριώτης, α. (Ν. Π.) Ἡρώς τῆς Κεφαλληνίας, α. (!—;) Αἰγυπτίος Πρίγκιψ, α. (Γ. Κ.) Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, α. (Ι. Β.) Νέα Σελήνη, α. (Θ. Θ.) Μεσοηριακὸς Ἀστήρ, α. (Π. Π. Α.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν-οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ λέξεις.—Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-θεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Ἀθανάσιος Διάκος (0) μὲ Ἰερὸν Ἀγῶνα, Χαῖρες Πατρίδος, Ἀῦραν τῆς Νεότητος.—ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων (0) μὲ Ζακυνθινὸν Πανσέν, Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν, Ἀνδρος Αἰγυπτίου.—ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἐλευθερίας (0) μὲ Ἀπολοθεσίαν Ἑλπίδα, Ἀνοικτόκαρ-δον Ἀρσακειάδα, Μαραμνήν Δαρδένιαν.—ὁ Χιώτης (0) μὲ τὴν Θαλαμηγὸν Ἀμφιτρίτην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Καμάρι τῆς Μάνας (ἔστειλα) Τετρα-πέρατον Μυτιληνιὸν (ναί, παιγνίδι, φάρμακ, παρὶ, ὕπνο... ἀλλὰ νὰ θυμᾷσαι κάπου—κά-που εἰς τὴν πένναν!) Ἠχὴ τῆς Λίμνης (ἡ-σύχασες λοιπόν, ἔ; δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οἱ βαθμοὶ θὰ εἶνε λαμπροί.) Ἑλληνικὴν Ση-μαίαν (καλῶς νὰ ἔλθῃς) ἡ ἐπιστολὴ σου ὡ-ραιότητι: ἡ μικρὰ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν γραμματόσημα. Πιστὶς-Πατρίς (ἔ-στειλα) Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνα (αἱ «Διε-τεῖς Διακοπὴς» εὐρίσκονται εἰς τοὺς τόμους 15 καὶ 16, οἱ ὅποιοι τιμῶνται δρ. 1,40 ἑ-καστος «Ροδῆρον» δὲν ἔχω εἰς τὸ γρα-φεῖόν μου.) Μητρικὴν Στοιγῆν (λοιπὸν περιμένω) Κόρη τῶν Κυμάτων (ὄχι, δά! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κλαῖς· σοὺ ἐγγυόμαι ὅτι παντοῦ θὰ περνᾷς λαμπρά.) Πνοὴν Ψυ-χορραγούντος Ἀγγέλου (εὐχόμαι στή μαμμὰ σου περαστικὰ ὠραιότατον τὸ ποίημά σου) Ἀπόλλωνα (ἔχει καλὸς· πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ ἐπιστολὴ σου· γράψε μου.) Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν (ἔλαβα τὴν πρώτην ἐκ Τήνου ἐπι-στολήν σου) Χιώτην, κτλ.

Εἰς σὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-ραιῶς μέχρι τῆς 21 Ἰουλίου ἐν τῶν Ἐ-παρχιῶν μέχρι τῆς 1 Ἀυγούστου ἐν τοῦ Ἐ-ξωτερικοῦ μέχρι τῆς 17 Ἀυγούστου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλ-λους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

304. Δεξιόγραφος

Ρῆμα, κοινόν τι κτητικόν
Κ' ἐπίθετον ἐνόνον,
Κι' ἀμέσως ἓνα νόμισμα
Ἐκ τῶν μικρῶν δηλόνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστικῶν

305. Στοιχειόγραφος

Φαγητὸν πολὺ κοινόν
Εἶμαι, δυναμωτικόν
Ἄν ἀποκεφαλίσθῃ,
Τότε πρέπει... νὰ ψηθῷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

306. Μεταγραμματισμός.

Σοὺ χρειάζομαι πολὺ
Ὅταν θέλῃς νὰ διαβάσῃς,
Ἄν μάλ' ἄλλῃς ἓνα γράμμα,
Καὶ σάρειν ἡ μουσικὴ,
Πῆγαινε νὰ μάγοράσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

307. Αναγραμματισμός.

Τὰ γράμματα θεᾶς
Ἐὰν ἀνακατεύσῃς,
Ἄερα δροσερὸν
Ἀμέσως θάναπνεύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

308. Πυράμις.

+ Οἱ σταυροὶ ἀθηναῖος Φιλόσοφος.
+ = Στρατιωτικὸν σῶμα.
+ = Πτηνὸν νυκτόδιον.
+ = Ποιητὴς Ρωμαῖος.
****+**** = Ἀρχ. πόλις διάσημος.
*****+***** = Πόλις τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Ἰδεώδους

309. Ἀστεῖον παρόδραμα.

Εἰς ὄνος ἄρρωστος ἀμύνεται περὶ φάνης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆα

310—314. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ἴσος, ἐάν, ὄρος, ὁμάς, ἄνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Καφέ

315. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι χρησιμοποιῶντων λε-ξεων ἀποτελοῦν Ἀπόστολον, τὸ δὲ δευτέρον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τέταρτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

1, Θηρίον· 2, Ἐκομήθη ἔτη πολλὰ· 3, Πόλις τῆς Αὐστρίας· 4, Κράτος τῆς Εὐρώ-πης· 5, Πλανήτης· 6, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλ-λάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

316. Ἑλλητισούμφωνον.

η - σεω - η - ω - ου - ου.

Ἐστάλη ὑπὸ Σταματίας Σ. Πατριῶν

317. Γρίφος.

0 θ
NP θ + θ
 θ

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβολάκι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πληρόν-ται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔσω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχὰ ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἔξ λέξεις ἀπλᾶι.— Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Δ ΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΝΟΥ. — Ἐνα ἐγκάρδιον εὐχαριστῶ δεχθῆτε ὅσοι μοι εὐχέθητε κατεῶδιον. Εὐχόμαι εἰς τὴν Παναγίαν, ἀγα-πητοί, ἵνα σὰς ἐπανάδω ὅλους ὑμῖν.—**Πέ-τρος Κ. Καραγεώργης, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ.** (Θ, 250)

Η Μητρικὴ Στοιγῆ εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ χαριετισμοὺς **Εὐφορίωνα.** (Θ, 251)

Τοῖς φιλτάτοις **Ἐλένη** καὶ **Σπύρῳ** εὐχό-μεθα καλὸ ταξίδι, καλὴν διασκέδασιν καὶ... **ταχεῖαν** ἐπάνοδον.—**Ἀγαθονίκη, Μαρίνα, Καλλιγρόη, Ἀντώνιος, Στέλιος.** (Θ, 252)

Α σπαζόμενοι πρότασιν σου, **Γαλανή** μας **Σταυροφόρα**, κηρυττόμεθα ἐνθερμοὶ ὁ-παδοί σου. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ζήτω ἡ Διά-πλασις μας! Τὸ πᾶν ὑπὲρ Αὐτῆς.—**Αἰγύ-πτιος Πρίγκιψ καὶ Σία.** (Θ, 253)

Τοὺς χάριν ἀναφυγῆς ταξιδεύοντας **Αἰγυ-πτίαν Βασιλοῦσσιδα** καὶ **Πλάτανον** συνοδεύουσιν αἱ εὐχαὶ τοῦ **πρώην Χεδίβου** καὶ **Ἀποίκων Καίρον.** (Θ, 254)

Αἰγυπτία Βασιλόποι, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ δημοσιεύεται ἡ παρούσά μου, θὰ εὐρίσκεισιν εἰς τὸ ἱστοτέραν ἄστν. Σοὶ εὐ-χόμαι καλὴν διασκέδασιν, εὐθυμίαν... τὴν συνηθὴ καὶ ἐπάνοδον... ταχεῖαν. Διὰ τὴν παράδασιν τῆς ἀποφάσεως ἂς ὀψεται ἡ **Ἰα-νιμότης.**—**Ξεροφιλόσοφος.** (Θ, 255)

Α πείρως εὐχαριστῶ ἀγαπητοὺς φίλους **Γεωρ. Κυρλαγίτην, Ἰουλίαν** καὶ **Ἄνναν Σέρπου** δι' εὐχὰς τῶν. Συγχαίρω **Ξεροφιλόσοφον** δι' ἔξοχον ἀκροστοιχίδα. Τὴν εὐχὴν σου, πανιερῶτατε!!—**Βασιλόποι.** (Θ, 256)

Σ τοὺς ἐορτάζοντας φιλτάτους **Δόκιμον Καλ-λιτέχνην** καὶ **Γαλανὴν Σταυροφόραν** θερμότηας πέμπω εὐχὰς.—**Βασιλόποι.** (Θ, 257)

Μικροσκοπικὰ ταῦτα! Εὐρέθη ἡ Σημαία; Ὀλόκληρον θὰ Σε πωλήσω εἰς... ἀρβυπα-βένια!! ἵνα καλυφθῇ ἡ τελευταία ζῆμα!! **Ξεροφιλόσοφος!** Ἰντα χαμπάρια τὰ πόδια σου; Ρυμνάξεται πεζοπορῶν; Πρό-σεξε! ἡ μέλλουσα ἐορτὴ γενήσεται... πεζο-πορικῇ, ἐν ἀσελήνῳ νυκτὶ! Σύμμαχος χρήζει βεντούζων! Ἀπολεσθεῖσα συμπατριωτὶς εὐ-ρέθη! **Πλάτανος** ἀσθενεῖ!! ἰ! πέμψον... κτη-νίστρον! Μὴ λησμονεῖς ὅτι μοὶ ὀφείλεις πρό-ποσιν!!—**Αἰγυπτία Βασιλόποι.** (Θ, 258)

Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΔΙ
Θαυμαστὰ συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελὲ-
στατον τόμον.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα
ΔΡΑΧ. 3,50